

Дамян Дамянов

Червена лампичка

Не бе красавица, ни пък грозница. Мойта си
къде по-млада и красива бе.
Но бе добра и тъжна. И самотница.
Поет без думи, птица без небе.
Разведена. С мъжа си. И със ласките.
С признание, със слава, суета...
Разведена със цялото си щастие.
Сама. Съквартирантка на скръбта.
Съквартирантка и хазайка... Дирята
на всичко щом изгубех, щом бях сам
в дома, в света, отивах й в квартирата –
изгубеното да подиря там.
По тъмно. И потайно. Бледа, слабичка,
тя спускаше перденцето със страх.
И в мрака палвахме червена лампичка –
едно кандилце в тъмния ни грях.
И като в църква светлината плисваше.
Като съблечена икона беше тя.
Любов ли правехме или пък изповед?
Богослужение или пък самота?
Една самотност, но на две разделяна.
Една едничка плът, но с две души.
Неутешима бе навън вселената,
та искахме да я поутоешим.
Това е. Стар грях. Нейде зад годините.
Вдън времето. Къде е днес – не знам. –
разведената... Минало – заминало.
Не мога вече да се върна там.
В самотен час пак ми се иска, само че
запътя ли се – дявол знай защо –
във мене светва в миг червена лампичка:
„Минаването забранено! Стоп!“

КРАЙ

© 1995 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8599>]